

Laan, der er ingen Conference med Communen om disse Laan, men det er kun et Samtykke af saakaldte Kunstforstandige. — og jeg vil meget gjerne troe, at det er kunstforstandige Mænd — som forleder Indenrigsministeren til at give sit Samtykke til Laan, som han ellers ikke vilde have givet, og det er det, jeg kalder et Bovespil, naar vi gaar ind derpaa. Det hedder dernæst: „Udtræves dertil Communens Garanti etc.“, saa skal Bedkommende spørge Communen, men naar nu de Laan, som saaledes ere gjorte efter Havneraadets Indskydelse og med Ministeriets Samstemning, ikke kunne dækkes af Havnens Indtægter, hvor skal man saa vende sig hen, hvorhen tænker man sig saa at skulle gaar, hvem skal gjøres ansvarlig for det Skete? Ministeren? Det var Synd, thi han har Raadets Samtykke. . . . Mener det ærede Medlem, som ryfter paa Hovedet (Hage), at Ministeren dog skal være den, der skal bære Ansvar for, at det er gjort ufornuftigt? Men hvorfor da bebyrde ham med dette Samtykke, hvorfor friste ham med dette Samtykke? Lad det saa hellere staae, som det nu er, og lad de Bedkommende enten komme til Communen eller til os, naar der skal gjøres Laan, det er de tvende naturlige Steder og ingen andre. Paatager Communen sig Laanet, saa garanterer den, paatager Staten sig det, saa veed den, hvad den har gjort, men at stifte et Raad, som kan give sit Samtykke til, at Laan gjøres i Lusten, bagved hvilke hverken Communen eller Staten staaer, og hvor de dog begge to maae komme til at staae, det er et Misgreb, og derfor skulle vi ikke give en Lov, som henviser dertil. Det er Feilen ved denne Lov, at den viser hen til dette hele Laanessystem.

S. Hage: Staten kan jo ikke forpligtes uden ved Rigsdagens og Kongens Samtykke, og Communen kan ikke forpligtes uden Communens Samtykke. (Tscherning: Men hvem da?) Kun forsaavidt de Laan, der optages, kunne forrentes og amortiseres af Havnens Indtægter, er Havneraadets Samtykke ene tilstrækkeligt, det synes mig, maa være aldeles klart. Det forekommer mig, at det ærede Medlems Udtalelse maatte føre til, at de Ord:

„som ikke i det løbende Aar kan dækkes af Havnens egne Indtægter“ maatte udgaae, det kunde jeg ikke have Noget imod; hvormod jeg ikke kan finde, at der kan være Noget at indvende imod det Næste, saaledes at Bestemmelsen forandres derhen, at intet Laan kan optages uden Havneraadets Samtykke. De før citerede Ord: „som ikke i det løbende Aar kan dækkes af Havnens Indtægter“, forekomme mig, som sagt, mindre heldige, idet det vistnok meget vanskeligt vil kunne optages Laan, der saaledes kunne dækkes af Aarets Indtægter, men isaaald saaar Bestemmelsen jo heller ikke praktisk Betydning.

Tscherning: Jeg troer, at naar det ærede Medlem note overveier den hele Sag, vil han finde det hele Project mindre heldigt; det er enten unødvendigt og maaskee farligt, eller det er kun farligt, isald det skulde være nødvendigt, for at kunne gjøre Mere ved Hjælp af dette Havneraad, end man kan være tjent med. Det ærede Medlem siger, at naar der optages Laan, som dækkes og amortiseres af Havnens Indtægter, saa behøves hverken Statens eller Communens Garanti, men de staae begge to bagved, og hvis det er skeet letsin-digt, saa staae de bagved, det kan Ingen nægte, og de ville komme til at betale, eller kunde man tænke sig, at der blev gjort Udlæg i Havnen, og at den blev tagen af en privat Laangiver? Det kunde vi dog ikke være tjente med; kunde Byen Kjøbenhavn være tjent med, at en Laangiver kunde lade sig give Ud-læg i Havnen og prøve paa at ville hjælpe sig igjennem med den Sag? Nei; det er et heelt nyt Forsøg, som man her er kommet ind paa; det Gamle have vi endnu som en Læpning fra den Tid, da den lovgivende Magt var forenet med den administrative; den rette Ordning er endnu ikke bragt tilveie, det behørigte Tilsyn er endnu ikke kommet, og skulle vi lade lade dette Tilsyn gaar fra os ved saadanne Bestemmelser, som ikke ere, det tør jeg sige, vel overveiede?

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved: